

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: Száz és száz munkást helyez el naponként a hatósági munkaközvetítő

Közzétette: Nemzeti Ujság
Forrás:

Bp

(Hely)

1923. 3. 9.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

331.68

Hely

Idő

"1928"

Személy

Helyszám

331.68, 1928

Szárazfűrészi házinyomda 1092

Száz és száz munkást helyez el naponként a hatósági munkaközvetítő

Látogatás a munkanélküliek házában — Ki kell fejleszteni az állami munkaközvetítést

(A Nemzeti Ujság tudósítójától.) Már a kora reggeli órákban szomorú embercsoportok rajozzák körül a József-utca 63. sz. házat. A toprongyor emberpáriák, a vénhadtaru, éhesszemű gyerekek züm-mögő morajából csak néha-néha cseng ki a kapu-ban álló rendőr szava. A csoportokban feltűnik egy-egy jobban öltözött fiatal ember, aki épp oly vára-kozó kíváncsisággal nézi az épületre kifüggesztett pirosbetűs táblát, mint a többi.

Budapesti Hatósági Munkaközvetítő Hivatal

Nyolc órakor kinyílik a kapu s a nyüzsgő tömeg eltűnik a szűk bejáráson, hogy szerencsét próbáljon. Az emeleteken apró táblácskák jelzik az egyes fog-lalkozási ágak közvetítő helyiségeit s a szomorú cso-port szétoszlik, hogy ki-ki a maga mesterségének megfelelő helyiségbe menjen.

— Mi a foglalkozása? — kérdi az első emelet lép-esőfelfjárójánál a rendőr a bizonytalanul ténfer-gőktől.

— Cipész — hangzik halkar.

— Első emelet balra! — feleli gépiesen és már a másodiktól kérdezi:

— Hát maga?

— Kocsis!

— Jobbra a második ajtó ...

A nagy váróteremben elhalkul a zsvaj, mindenki egy fiatalemberre figyel, aki harsány hangon ki-áltja:

— Ujjonnan jelentkezők!

Többen oda sietnek a „terembiztos“-hoz, aki „Elő-jegyzési lapot“ ad nekik. Egy kis idő múlva újabb harsány kiáltás hangzik el a teremben.

— Mindenki készítse elő a lapját lebélyegzésre!

A zsebekből apró cédulák kerülnek elő és sorban egymásután viszik egy elrekesztett sarok felé, hol bélyegzőt nyomnak a lapra, amellyel igazolják, hogy naponként keresnek munkát s nem veszélyes munka-kerülők.

Ismét néma csend lesz s a falak mentén kisebb rajok verődnek össze és nézegetik a kifüggesztett nevelő-hatású képeket.

— Nálunk is így volt — mondja egy toprongyos fiúcska, aki kifutófü szeretne lenni, egy képre mu-tatva. — Az apám elitta, amit kerestt, az anyám: meg egész nap sirt ...

Sok a jelentkező, kevés a munkahely

A második emeleten Andor Endre miniszteri taná-csos, a hivatal igazgatója fogad.

— Éppen jókor tetszett jönni — mondja —. Nem-sokára megkezdődik a közvetítés.

Együtt megyünk át a cipészek, szabók és rokon-ipari munkások közvetítőjébe.

A teremben nyolcvan-kilencven ember áll és várja, hogy hány munkást keresnek. Nemsokára egy táblát függesztenek ki, amelyen feltüntették, hány munka-helyet kínálnak az egyes iparágakban.

— Tizenkét cipész — olvasom el a tábla föliratát —. Csak ilyen kevés a kereslet!

— Aránylag még sok — mondja az egyik alkal-mazott —. Szabót és cipészt keresnek legtöbbet. Az országos átlag szerint legutóbb száz munkahelyre 344 munkakereső esett. A budapesti helyzet még rosszabb, mert itt egyes iparágakban nyolcszor annyi a jelentkező, mint ahány munkahely kínálkozik. Leg-kedvezőtlenebb a helyzet a magántisztviselőknél és kereskedelmi alkalmazottaknál, de rossz az ipari szakmunkásoknál is, így például száz ipari munkási helyre 877 jelentkező volt a tegnapi kimutatás sze-rint. Több hely volna, mint munkakereső a tanon-coknál és cselédeknel. Tanonc nagyon kevés jelent-kezik, mert szegény szülők nem tudják inasnak adni gyermekeiket, kénytelenek azokkal is kenyeret ke-restetni. Háztartási alkalmazotti helyre csak 68-an jelentkeztek, holott 308 helyre keresnek cselédet. Inast keresnek 340 helyre és jelentkezett 86. A leg-kezdőbb munkásviszonyok a pécsi hatósági munka-közvetítő területén vannak, hol nem sokkal több a munkát kereső, mint a kínáló. A többi vidéki munka-közvetítők adatai mind szomorúak. Szeged, Debre-cen, Győr, Miskolc, Sopron és Szombathely városok-ban levő irodák mind arról számolnak be, hogy sok-kal kisebb a munkakinálat, mint kereslet.

Kettőn áll a vásár

A halk züm-mögő morajból egy éles hang ütközött ki: — Cipészek jelentkezzenek!

Harminc-negyven ember tolongott egy kis kazetta előtt, amelybe beledobták *Előjegyzési lapjukat* s az-tán várakozó arccal tekintettek az ajtó felé, amelyen nagy betűkkel állt a fölírás:

Munkaadók

— Most következik a tulajdonképpeni munka — szolt a hivatal igazgatója s bementünk a munka-adók számára fentartott helyiségbe, hol néhány mester ült és várta a jelentkezőket.

Egymásután, sorszámuk szerint jöttek be a mun-kások.

— Keresnek négy cipészt női aljamunkára, páron-ként 750 koronáért, — szolt egy tisztviselő — kik hajlandók elmenni?

Semmi válasz.

— Senki sem jelentkezik?

— Én elmegyek — törte meg a csendet egy sápadt
fiatalember.

— Én is — szólt egy másik.

— Más nem jelentkezik? Még kettő kell!

Egy öreg borostásarcu munkás és egy beesett
mellü férfi nagy lassan előre lépett.

— Ha jobb nincs, hát elmegyek — szólt az egyik.

— Keresnek egy cipészt a VII. kerületbe, ujért pá-
ronként 2000 koronával — hangzott a kínálat.

Néhányan előreléptek, köztük egy erős, egész-
séges, pirososzgás fiatalember is.

Az egyik, eddig hallgatagon ülő cipézmester oda-
szólt a fiatalemberhez:

— Hová való maga?

— Szegedi vagyok — felelte.

— No akkor jöjjön maga — szólt és már meg is
indultak kifelé.

Aki mindennek elmegy

Átmentünk a szolgák, kifutók és kocsisok közve-
titőjébe. Százötven-kétszáz ember várakozott állásra.
Éppen kifutókat és szolgákat közvetítettek.

— Egy szolgát keresnek lakás nélkül, elfoglaltság
8-tól 7-ig, heti 2500 koronáért — hangzott a felhívás.

— Nincs jelentkező? — kérdezték később.

— Kevés a fizetés — mondták közben is.

— Nem bánom, én elmegyek, pedig műszerész va-
gyok, — szólt egy lerongyolódott fiatalember — nem
halok éhen s az is jobb a semminél.

— Két kifutófiu kell a VI. kerületbe 1500 korona
hetibérrel.

— Te sem jelentkezel? — kérdezték egy tizennégy
éves fiúcskától.

— Kétezeröttszázon alul nem megyek, — felelte.

Erre a helyre nem akadt pályázó.